

Izudin Aščerić

ZALUTALE KORNJAČE

DVADESET DEVETI DAN

Kada verujuće i pogubljeno sretne svoga dželata, jedino što mu ostaje jeste da pogubi vreme

Prilazim zrnevlju čeznuvši za zemljom, postoje prazna zvona sašivena u meso. Moja je reč napisana, ovo je dvadeset deveti dan

Još malo i dajem zakletvu da je zrnevlje i kapljica sakupljena i razneta u paramparčad s prstima

Još malo i dajem pesmu slobodi koja nam peva

Još malo i postaću ono što crvena pokušava da sakrije

Još malo i biću zemlja koja je otplovila tako što je jednog jutra talasu priznala da je dotakla vodu

Još malo i moći ću da na prašnjavoj fotografiji zaplačem kao dete koje je ovo napisalo

29. 6. 2025.

ZALUTALE KORNJAČE

Uvek u prvom redu, uvek iza nekoga

Kao da čuvam, nevidljivo. Ono što nekad ni sam ne razumem

Da li je život jedno proleće? Jedno buđenje? Jedan miris u poljanama?

Da li se i one umore?

29. 5. 2021.

PISMA KOJA NISU STIGLA

U martu

daleke godine
napisala si:

Biram
put kojim kročim
ne i ljude koje vidim

FABRIKA ZA UMIRANJE

Stasavam

Predstava je na platnu. Inflacija, svađa kalendara

Kupujem tišinu, i gubim

Krišom

Probudio sam se na haljinama, putuje prašina, suprotno, i ja je gledam
Povoljno, prodaje sebe

Jednom je tražila

tišinu,
na svim stranama napuštenog doma, sva vrata, i ona
Nisam je pustio

Sanduci neki; ukopavali su miris, a na nekima se savijala pokošena trava.
Jedino on. Nosi svoj sanduk. Ni sebi nije rekao šta je. Unutra

22. 1. 2025.